

ved international vejtransport § 29, der dog tager sit udgangspunkt i godsets værdi på stedet og tiden for overtagelsen til befording.

Art. 4,5-b) indledes med ordene „the total amount recoverable shall be calculated by reference to the value of such goods“, hvilket sammenholdt med forhandlingerne i Bruxelles i 1968 rejser nogen tvivl om, hvorvidt ansvar for konsekvensskader er afskåret. Spørgsmålet har været drøftet under de nordiske forhandlinger, hvor det blev fremhævet, at man under hensyn til konventionens uklarhed på dette punkt måtte være berettiget til en relativt fri fortolkning. Det må antages, at bestemmelsen kun gælder udmålingen af formuetabet, jfr. ordene „by reference to“, mens eventuelle konsekvensskader eller forsinkelsetab må udmåles efter almindelige erstatningsregler.

Stk. 5. Bestemmelsen gengiver art. 4,5-e) om, at bortfragteren mister begrænsningsretten, når han selv har forvoldt skaden „with intent to cause damage or recklessly and with knowledge that damage would probably result“. En tilsvarende bestemmelse findes i lovudkastets § 195 i passagerkapitlet. Med bortfragteren selv må formentlig sidestilles overordnede medarbejdere med selvstændigt ansvar for ledelsen.

Såfremt andre af bortfragterens folk har forårsaget skaden på den i bestemmelsen nævnte måde, får dette ikke betydning for bortfragterens begrænsningsret, men den pågældende skadevolder vil i så fald ikke selv kunne begrænse sit ansvar, jfr. § 122 a.

Stk. 6. Denne bestemmelse gengiver art. 4,5-h), der stort set svarer til Haag-reglernes art. 4,5, sidste stykke.

Til § 121.

Den gældende sølovs § 121 indeholder en reklameringsregel, der i overensstemmelse med købelovens princip pålægger den modtager, der vil kræve erstatning, at give bortfragteren underretning herom uden ugrundet ophold. Gør han ikke det, mister han sit krav, medmindre bortfragteren eller nogen han svarer for har forvoldt skaden forsætlig eller ved grov uagtsomhed.

I modsætning hertil indeholder KKL § 3,6 en regel, der ikke er nogen reklameringsregel i den forstand, dette udtryk sædvanlig bruges i dansk ret, idet unkladelse af

at give bortfragteren underretning om kravet ikke medfører, at modtageren mister sin ret til at kræve erstatning, men kun medfører, at der opstår en formodning om, at godset er udleveret i uskadt stand, dvs. at kravene til modbeviset må skærpes. Uanset at sidstnævnte regel næppe har nogen selvstændig betydning, idet almindelige bevisbyrderegler efter dansk ret ville føre til samme resultat, har man dog fundet, at man under hensyn til beslutningen om at indarbejde Haag-Visby-reglerne i søloven også måtte medtage denne bestemmelse. En regel svarende til den gældende sølovs § 121 må antages at være i strid med konventionen og er derfor udeladt. Uanset at man således ikke længere i lovteksten har en egentlig reklameringsregel svarende til den gældende § 121, er det dog udvalgets opfattelse, at der i overensstemmelse med almindelige retsprincipper må gælde en passivitetsregel, således at den modtager, der undlader at reklamere, under visse omstændigheder vil kunne miste sin ret til erstatning.

Formuleringen af bestemmelsen svarer stort set til KKL § 3,6, idet man dog ved udformningen har bragt den i nøjere overensstemmelse med konnossementskonventionens formulering. Den særlige forældelsesregel i art. 3,6-4. stk., der blev ændret ved Visby-reglerne, er optaget i lovudkastets § 284.

Stk. 1. Meddelelse skal ifølge konventionen og KKL gives til bortfragteren eller hans agent i lossehavnen. Der har under de nordiske drøftelser været enighed om at lade særskilt omtale af agenten udgå som overflødig.

Stk. 2 og 3 svarer nøje til KKL § 3,6-stk. 2 og 4, mens KKL § 3,6-stk. 2, der som nævnt ovenfor er ændret, findes i § 284.

Til § 122.

Reglerne om bortfragterens ansvar er i et vist omfang gjort ufravigelige for sølovens vedkommende, jfr. den gældende § 122 for så vidt angår indenrigs og dermed ligestillet fart. Det tvingende ansvar omfatter som nævnt i indledningen også forholdet mellem parterne i henhold til et certeparti, uanset om der er udstedt konnossement i modsætning til konnossementskonventionen art. 3,8, hvor ufravigeligheden kun gælder med hensyn til „fragtaftaler“, der indeholdes i et